

Kaderin seni yokuş çıkmaya zorluyor ve sen her fırsatta oturacak bir taş arıyorsun. Olmadı deprem oluyor, kaçırıyorsun, olmadı sel geliyor aşağıdan , kaçırıyorsun. Anlamadığın, mecbur olduğunu göremediğin şu: Yüксеğe çıkıp, elini eteğini bu manasız işlerden çekmek zorundasın. Basit iyilikler peşinde, herkesi memnun etmeye çalışarak geçen ömrün sonu pişmanlığa çıkıyor. İnsanlara *bunu seni memnun etmek için yapıyorum* desen memnun olmuyorlar ve onları memnun etmeye çalışmasan, yine memnun olmuyorlar. Çözümü basit, iyilikleri bir kenara bırakıp, basit bencillikler yapmak.

Hayatını kiminle paylaşacaksın? Günlerin aktığı minval bana *kimseyle* dedirtiyor. Bizim vazifemiz tepeye çıkıp seyretmek. Çıkmak isteyen kimse yok, veyahut, herkesin tepesi farklı. İnsanların mutluluk anlayışlar döküntü biriktirmekten, diploma biriktirmeye, ilgi biriktirmekten, mülk biriktirmeye uzanıyor ancak *biriktirmemek*, velev ki *gün biriktirmemek* olsun, kimsenin hedefinde değil. Bizim tepe de ağırlıkla çıkılacak kadar alçak değil veyahut ben beceremiyorum, kucağımda envai çeşit dünya derdiyle tırmanmayı.

Kısacası genel bıkkınlık halim, tüm dünyanın bilgisinde olsun. Kimse tabii ki bir yerde beni zorla tutmuyor ama en azından kaldığım için bir teşekkürü hakediyordum bence. Haketmiyorsam, artık, kimseye iyilik yok, herkes kendi yanlışlarıyla yüzleşsin.